

Príbehy z Dobrého krajiny

O knihe

Hovorí sa, že dobré sa šíri samo. No podľa našich skúseností to nie je úplná pravda. Dobré veci sa dejú okolo nás každý deň, avšak mnoho ľudí ich prestalo vnímať. Väčšina informácií, o ktorých informujú médiá, nepatrí medzi pozitívne. Preto sme sa rozhodli tomu „dobrému“ trochu pomôcť. Táto kniha obsahuje príbehy, ktoré napísali samotné neziskové organizácie. Sú to príbehy o ľuďoch, ktorí sa rozhodli robiť dobré veci. A svojou troškou prispievajú k tomu, aby bola naša krajina lepším miestom pre život.

Autormi týchto príbehov sú neziskové organizácie. Ak vás niektorý osloví, podporte ich činnosť na stránke príbehy.dobrakrajina.sk

Projekt Príbehy z Dobrej krajiny vznikol vďaka:

Príbeh ocenenia Biela Vrana

Biela Vrana je ocenenie, na ktoré sa v Aliancii Fair-play a VIA IURIS tešíme celý rok. Udeľujeme ho odvážnym ľuďom, ktorí sa vo verejnom záujme postavili za správnu vec, no často preto trpia. Vyhodia ich z práce, šikanujú alebo spoločensky zosmiešňujú. Často o nich nik nevie a svoje trápenia prežívajú sami. Sú pre nás neuveriteľnou inšpiráciou a keby sme o nich prišli, veľa by sme stratili. My všetci. Preto ich chceme povzbudiť, dodať im energiu a pomôcť im tak v neľahkej životnej situácii.

Vždy 17. novembra pre nich organizujeme večer, kde ukážeme svetu ich príbehy a spolu so širokou verejnosťou im zatlieskame. Pripravíme dobrú hudbu, milých hostí a priestor na diskusie. A pozveme aj minulé Biele Vrany, aby sa mohli spriatelíť. Pracujeme na tom vždy od jari už 6 rokov a nikdy sa nevieme dočkať odovzdávania. Inšpiruje nás a nabíja energiou na dlho dopredu.

Tento rok sme ocenenie odovzdali 4 odvážnym ľuďom. Učiteľom Vladimírovi Crmomanovi a Otovi Žarnayovi, ktorí štát upozornili na plytvanie a jeden z nich prišiel o miesto. Úradníčke Mariane Vavrovej, ktorá nechcela konať bez jasnej opory v zákone, upozornila na to a dostala výpoveď. A aktivistke Kataríne Šimončíčovej, ktorá život zasvätila ochrane stromov.

Aby sme takýmto vzácnym ľuďom mohli pomáhať, potrebujeme vašu pomoc. Sami sme slabí, spolu to však zvládneme. A vyzdvihneme ľudí, ktorí si našu pozornosť zaslúžia.

Príbeh o Depaul Slovensko

Sme nezisková organizácia Depaul Slovensko a v Bratislave prevádzkujeme nocľaháreň a útulok pre ťažko chorých ľudí bez domova.

Začali sme fungovať v roku 2006. Počiatočným impulzom bola pre nás neskutočná zima 2005/2006, na následky ktorej zomrelo v Bratislave až 19 ľudí bez domova. Bolo vtedy zriadené stanové mestečko pre 140 bezdomovcov, no neriešilo to problém celoročne, iba počas zimy. Preto sme začali tento problém riešiť.

Vytvorili sme nocľaháreň Sv. Vincenta De Paul a dnes ju denne využíva okolo 150 ľudí bez domova. Od začiatku až doteraz sme poskytli nocľah pre bezdomovcov viac ako 300 000 krát. To, že naša činnosť dáva zmysel sme sa presvedčili ostatnú zimu, ktorá sa podobala tej osudnej v rokoch 2005/2006. V okolitých štátoch zomierali desiatky ľudí na podchladenie, v Bratislave sa našťastie takýto scenár neopakoval.

Chceme a budeme pomáhať čo najviac ľuďom bez domova. No teraz potrebujeme pomoc aj my. Za každé 1 euro, ktoré nám cez www.dobrakrajina.sk venujete, zabezpečíme dôstojné prenocovanie a raňajky pre 3 bezdomovcov. Pravidelní darcovia, ktorí nám mesačne pomáhajú 5 eurami ročne pomôžu až 180 ľuďom. A to nie je málo. Ďakujeme.

Príbeh o DobraKrajina.sk

Program Dobrá krajina a platforma DobraKrajina.sk vznikli v roku 2009. Najskôr v hlavách Moniky a Palka z Nadácie Pontis. Postupne idea spájania dobrých ľudí a dobrých nápadov začala dostávať kontúry na pokreslených papieroch a v exceláckych tabuľkách. A teraz, 5 rokov odvtedy, každodenne spoluvytvárajú Dobrú krajinu desiatky šľachetných darov pre desiatky dôležitých projektov. Každý dar je symbolickým súhlasom s víziou a cieľmi obdarovaného projektu. Každý jeden dar spoluvytvára lepšie zajtrašky pre našu krajinu, pre nás, pre naše deti.

DobraKrajina.sk rozvíja individuálnu filantropiu a zapája širšiu verejnosť do zlepšovania ich života. Vďaka darcovstvu jednotlivých ľudí bolo možné zrealizovať stovky skvelých projektov. A darcovia nie sú len čísla účtov, z ktorých odchádzajú peniaze, sú to hlavne ľudia, ktorí rozoznávajú prácu organizácie, ktorú podporujú. A to je často ešte dôležitejšie než samotný dar.

Preto ďakujeme všetkým darcom, ktorí umožňujú zabezpečiť aktivity skvelých projektov, ale sa tiež venujú opusteným deťom, prírode, ľuďom bez domova, podpore kultúry, proste pomáhaniu tým, čo pomoc potrebujú. Darcovia každým svojím darom potvrdzujú, že má význam snažiť sa. A že obetaví, idealistickí a tvrdo pracujúci ľudia z neziskoviek tu nie sú sami. Že toto je Dobrá krajina.

Príbeh z Domu sv. Faustíny

Dom sv. Faustíny vznikol vo Svidníku na Sviatok všetkých svätých v roku 2011. Naším poslaním je pomôcť ženám, ktoré nie sú psychicky a sociálne pripravené viesť plnohodnotný život prostredníctvom pracovnej terapie v chránenej dielni - šitím a výrobou rôznych darčkových predmetov.

V sobotu 10. augusta 2013 sa uskutočnila svadba klientky Domu sv. Faustíny - domova na polceste, Ildiko a Jozefa, ktorému zomreli obaja rodičia. Rozhodli sme sa im pomôcť splniť si svoj sen.

Príprava na svadbu spočívala okrem zabezpečenia priestorov a nákupu potravín na túto udalosť aj vo výrobe dekoratívnych predmetov, svietnikov a servítok ozdobených stuhami, prostredníctvom pracovnej terapie. Vyrobili sme aj spomienkové darčeky, ktoré si pozvaní hostia zobrali pri odchode zo svadby. Do všetkých predsvadobných príprav boli zapojené aj klientky DsF, veď nikdy na svadbe doposiaľ neboli. Boli

sme na nákup šiat a topánok pre všetky dievčatá a všetky absolvovali návštevu u kaderničky a kozmetičky, aby zažili to, po čom každá žena túži.

Bývajú tu momentálne dievčatá, ktoré prednedávnom ukončili pobyt v detských domovoch. Rozhodli sme sa im priblížiť tradičnú svadbu v našom regióne, ktorá pozostáva aj z „pierkovín“, t. j. prípravy stužky a zástavy. Ráno vo štvrtok sme si uvarili guláš a pohostili sme každého, kto k nám zavítal. Tancovali sme, spievali nacvičené svadobné piesne do večerných hodín.

Svadobná hostina sa konala v sobotu na Cirkevnej škole sv. Juraja po svadobnom obrade v Chráme Božej múdrosti vo Svidníku. Na stoloch nechýbali koláče, za čo ďakujeme mnohým darcom a všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli pri organizácii tejto svadby. Netradičná bola v tom, že sa nepodával žiaden alkohol. Nech Boh žehná a ochraňuje mladý pár.

Príbeh o Hideparku

Je koniec leta 2009, sedím na priváte s chalanmi, pijeme pivo a naštvaní konštatujeme, že sme okrem pár festivalov nič nerobili a nič nevideli. Bude to už rok, čo nám zavreli naše dva obľúbené kluby a v meste ostali iba zafajčené krčmy, kde na vás z jukeboxu hrajú samé šmaky, ktoré vás nútia čo najrýchlejšie z danej putiky utiecť. A tak namiesto toho, aby sme išli niekam von, robíme súkromné akcie na privátoch, hráme poker a púšťame hudbu, ktorá nás baví. Vrcholom tohto obdobia bolo, keď Filip vyťahol aparatúru pod bytovku a medzi smetiakmi zahral ráno svoj djsky set (samozrejme to skončilo príchodom mestských policajtov, ktorých nútil, aby mu za tú pokutu aspoň vyniesli rebráky hore späť na 5. poschodie).

Tu niekde sme si uvedomili, že nám vlastne aj tak nikto nerozumie a je čas zobrať veci do vlastných rúk a vytvoriť si vlastný priestor s vlastnými pravidlami. Ten priestor sa dnes volá Hidepark a cez leto

tu organizujeme hudobné festivaly, pestujeme zeleninu v komunitnej záhrade, jazdíme na u-rampe, robíme cviky na parkourovom ihrisku, hráme petanque, chováme včely, jazdíme na snowboarde, alebo si len tak grilujeme.

Keď sme sem prišli v roku 2010, bola tu iba burina a bodliaky vysoké aj dva metre. Akcie sa konali vo vojenskom stane alebo len tak pri ohni. Teraz tu máme elektrickú prípojku, studňu, pódium a kopec atrakcií. Po dokončení objektu z unimobuniiek budeme môcť organizovať viac podujatí, avšak najskôr ich musíme zrekonštruovať. Pomôžete?

Príbeh o House-koncertoch

House koncerty vznikli približne pred 11 rokmi ako pokus nadviazať na históriu komorného muzicírovania na Slovensku. Muzicírovania aj vážnej, ale aj inej hudby, ktorá sa dá hrať bez nejakého veľkého ozvučenia. Snažíme sa oživovať niečo, čo tu pred rokmi fungovalo v bežnom komunitnom a spoločenskom živote – akési komorné stretnutie pri dobrej hudbe. A snažíme sa nosiť dobrú hudbu tam, kde chýba. Mimo mestá s veľkými koncertnými sálami.

Kedysi sa na Slovensku ľudia zvykli stretávať v sobotu popoludní, spoločne muzicírovali, počúvali hudbu, dali si nejaký zákusok alebo pohár vína a spoločne vytvárali pekné podujatie a zážitok. Takéto situácie ovplyvňujú rozvoj jednotlivých osobností, medziľudských vzťahov a aj celkovú klímu v spoločnosti.

Poslaním House-koncertov je nadviazať na tieto zvyky spred socializmu a podnietiť ľudí opäť sa stretávať pri hudbe. Dôležitý je komunitný rozmer muzicírovania, preto chceme, aby si ľudia koncert

sami zorganizovali. Ľudia sami pozvú hostí, pripraví priestor, sami urobí občerstvenie (čo je veľmi dôležité!) a my im prideme zahrať, porozprávať sa s nimi. Je to milé ľudské stretnutie hudobníkov a ich poslucháčov, publika. A to tvorí veľmi zaujímavý základ pre vnímanie umenia.

Za 11 rokov našej činnosti sme urobili okolo 100 koncertov a precestovali celé Slovensko od Sabinova až po Bratislavu. Máme dobré reakcie, ľudia sa tešia zo stretnutí, páči sa im hudba. Aby sme mohli pokračovať v projekte, potrebujeme podporu. Staňte sa podporovateľom muzicírovania a zverte svoj dar do rúk hudobníkom, ktorí to myslia komorne vážne.

Príbeh KASPIANu

Zmysluplne tráviť voľný čas na panelákovom sídlisku je ťažké. My v občianskom združení KASPIAN sme si práve toto vzali za poslanie. Záleží nám totiž na tom, aby mala petržalská mládež šancu tráviť čas inak ako surfovaním po internete či fajčením.

KASPIAN vznikol pred 15 rokmi a odvtedy sme prešli veľký kus cesty. Začínali sme vo veľkom provizórnom stane. Dnes máme pekné priestory, zrekonštruovali sme skate park, ale hlavne mnoho mladých ľudí u nás dostalo šancu realizovať sa a nemíňať tak svoj čas na hlúposti.

Pekným príkladom našich aktivít je Scoot Jam. Decká, ktoré predvádzajú svoje triky na kolobežkách, nám predstavili svoj nápad zorganizovať si súťaž. Naučili sme ich plánovať, vyrobiť plagát, osloviť sponzorov a sami vyčistili skate park. Pri organizovaní sa riadne zapotili, no akcia stála za to. Šestnásť súťažiacich povzbudzovalo asi 150

divákov. „Najviac sa mi páčila atmosféra, ani by som neveril, že to bol prvý ročník. Boli sme dobrý tím, ktorý to pripravoval,“ nadšene povedal trinásťročný Martin, jeden z organizátorov.

Všetky voľnočasové aktivity, sociálne i vzdelávacie služby poskytujeme zdarma a bez nutnosti registrácie, tak aby boli mladým čo najdostupnejšie. Aj preto potrebujeme vašu podporu. Každá pomoc je dobrá, no pravidelné príspevky by nám poskytli väčšiu istotu do ďalších projektov pre mladých.

Príbeh

Klubu Detskej Nádeje

Občianske združenie Klub Detskej Nádeje sa už viac ako 10 rokov venuje deťom a teenagerom s kardiologickými ochoreniami. Od roku 2003 pre ne organizuje letné tábory, počas roka víkendové pobyty a dobrovoľníci celý rok navštevujú malých pacientov v Detskom kardiocentre NÚSCH v Bratislave. Na Dobrej krajine má Klub Detskej Nádeje projekt Majú choré srdiečko, ale chcú byť ako iné deti. Jeho súčasťou sú práve všetky aktivity pre kardio-deti a teenagerov. Dôkazom toho, že naše akcie majú pozitívnu odozvu a naozaj pomáhajú, je aj príbeh 13-ročného Andyho.

Andrejko sa narodil s chorým srdiečkom a jeho zdravotný stav si vyžiadal už viacero lekárskeho zákroku. Počas pobytov v nemocnici stretol okrem lekárov a sestričiek aj dobrovoľníkov z Klubu Detskej Nádeje. V roku 2012 sa s naším občianskym združením stretol na víkendovke a v roku 2013 sa prvýkrát zúčastnil na našom kardiotábore. Keďže kvôli zdravotným problémom nemôže ísť do bežného tábora pre zdravé deti, práve náš tábor mu dal jedinečnú možnosť, aby

prežil krásne letné zážitky, ktoré si môže dieťa v jeho veku priniesť iba z takéhoto pobytu prežitého bez rodičov a v kruhu rovesníkov. V kardiotábore sa mohol zapojiť do rôznych hier a súťaží bez toho, aby sa cítil obmedzovaný.

Náš program je prispôsobený práve deťom, ktoré menej vládzu pri fyzických aktivitách. Výberom vhodných činností u nich odbúravame pocity menejcennosti, pretože deti potom vidia, čo všetko dokážu. Andymu sa na našich akciách veľmi páči. V auguste sa s nami opäť stretol na mediálnej víkendovke, ale zdravotné problémy mu na poslednú chvíľu znemožnili účasť na našom poslednom októbrovom víkendovom pobyte. Jeho rodičia sú nám vďační za možnosti pre svojho syna a svoju vďaku nám preukázali aj opakovaným darom cez darcovský portál DobraKrajina.sk. A budeme vďační aj za ten váš dar.

Príbeh kunsthalle

Zachraňujeme jednu z najvýznamnejších pamiatok medzivojnovovej architektúry pred komerčným využitím. Rekonštruujeme neologickú synagógu v Žiline od svetoznámeho architekta Petra Behrensa na kunsthalle. Našou prvotnou motiváciou je samotná budova, múdra a krásna. Táto architektúra hrá prvú európsku ligu. Mestský priestor Žiliny, do ktorého bezprostredne alebo vzdialene patríme a chceme ho spoluvytvárať spôsobom, za ktorý sa nebudeme musieť hanbiť ani o desať a viac rokov.

Prostredníctvom projektu rekonštrukcie synagógy na modernú kultúrnu inštitúciu, výstavný priestor pre výtvarné umenie, ju nielen rehabilitujeme. Prispejeme aj do chýbajúcej infraštruktúry slovenskej kultúry, ktorá o kunsthalle hovorí už desaťročia. Projekt rekonštrukcie realizuje občianske združenie Truc sphérique v spolupráci so Židovskou náboženskou obcou Žilina ako vlastníkom budovy, s podporou Ministerstva kultúry SR, Mesta Žilina a ďalších sponzorov, mecénov a individuálnych darcov, ktorých stále hľadáme a oslovujeme.

Bez vašej podpory to nepôjde! Pridajte sa a tvorte s nami príbeh kunsthalle.

Príbeh Nezábudky

Združenie Nezábudka od roku 1995 pomáha rodinám s ťažko zdravotne postihnutými deťmi. Ako jediné zariadenie pre deti v okrese máme kvalitné prístroje na rehabilitáciu a špeciálnu pedagogiku.

Keď chcel v roku 2009 Obecný úrad v Turni predčasne ukončiť Nezábudke nájomnú zmluvu, vyzeralo to tak, že zanikneme. Videla som nešťastné matky ťažko chorých detí, ktoré nebudú mať kam chodiť. Museli by zostať zavretí doma, lebo cestovanie do Bratislavy je pre nich, s ohľadom na ich postihnutie, veľmi náročné.

Začali sme teda budovať nové sídlo združenia Nezábudka. Samozrejme s pomocou veľa dobrých ľudí, organizácií, zamestnancov Nezábudky a môjho manžela. V roku 2009 nám firma DOAS a.s. darovala stavebný pozemok v Senci. Vďaka ďalšej pomoci sa nám podarilo postaviť nové sídlo združenia Nezábudka, ktoré slúži od 28. 8. 2012. Skoro všetko sme získali darom alebo cez drobné granty. Tie sú v živote jednej malej organizácie priam zázrakom. Aj každý jeden

z vašich darov je pre nás existenčne dôležitý. Na dokončenie podlahy, elektrického vedenia a vytvorenie hygienických zariadení v podkroví potrebujeme ešte 5 000 eur. Pomôžte nám dokončiť nové sídlo. Pre ťažko postihnuté deti v Senci to znamená viac, než si viete predstaviť.

Príbeh o Stopách snov

Sme Stopy snov, divadelné zoskupenie, ktoré spája profesionálnych divadelníkov z Ticho a spol. a mentálne znevýhodnených klientov DSS Prima a ich pedagógov. 10 × 10 metrov čierneho divadelného priestoru spája viacero našich lások. Pesničky, literatúru a komorné divadlo.

„Volám sa Kamil a som herec!“

Kamil je členom nášho divadelného zoskupenia. Hercami v tomto divadle sú dospelí ľudia s mentálnym znevýhodnením. Na scéne sme už 4 roky a Kamil je s nami od začiatku. Je ten, ktorý nás po každej inscenácii uistuje, že budeme pokračovať ďalej a že musíme. Divadlo sa stalo jeho súčasťou. „Keby som nehral divadlo, bol by som smutný. Už by som nevedel prestať, zvykol som si na divákov.“

Kamil a jeho hereckí kolegovia sa cez divadlo veľa naučili. Prestali sa za seba hanbiť, lebo zažívajú úspech. Naučili sa pred ľuďmi vystupovať, lebo sa im nevysmievajú, začali si sami seba vážiť, lebo im tleskajú. Nemajú problém s vecami, ktoré predtým nezvládali.

„V divadle sa cítim výborne, je tu kopec srandy, ale aj roboty,“ hodnotí

Kamil. V divadle Ticho a spol., kde majú Stopy snov svoju scénu sa už všetci cítia ako doma. Nielen Kamil spoznal aj iných ľudí pri divadle, od pani vrátničky až po zvukárov či iných hercov.

Kamil, ako aj jeho hereckí kolegovia, je zároveň klientom Primy, malého domova sociálnych služieb v Bratislave. Svoju mladosť prežil vo veľkom „ústave“, kde sa na individualitu extra neprihliadalo. Veľmi sa zlepšil v komunikácii, lepšie sa mu vyjadrujú veci, ktoré cíti a spolu s ostatnými sa im učí rozumieť.

V divadle môžeme byť všetkým. Môžeme sa hnevať a kričať, plakať a smiať sa, tešiť sa a smútiť. Učíme sa rozumieť veciam, čo sa nám dejú. Kamil určite bude pokračovať, veď bez neho by to nebolo ono. Je na seba hrdý a dojatý, keď mu ľudia tleskajú. A je šťastný, že môže ukázať mame a ostatným, čo vie, kto je. Súčasťou divadla sú aj sociálni terapeuti a riaditeľka Primy, ale v divadle tieto pozície nič neznamenajú, tam sme všetci herci so svojimi úlohami a spoločne počúvame režiséra. Snažíme sa našimi inscenáciami meniť postoje ľudí k ľuďom s mentálnym znevýhodnením. Ďakujeme vám, že nám s tým pomáhate.

Príbeh Vírby

Sme dobrovoľnícka skupina Vírba. Naše občianske združenie, sa venuje sprevádzaniu dlhodobo chorých a umierajúcich ľudí v Onkologickom ústave svätej Alžbety v Bratislave. Dobrovoľníci venujú časť svojho voľného času v prospech pacientov. Riadime sa heslom „Ja Ťa budem sprevádzať, ale Ty mi ukáž cestu...“ a snažíme sa byť „vírby“ – ponúknuť svoju prítomnosť, spoluúčasť, vyplniť čas a zlepšiť tak podmienky v nemocnici a zmierniť utrpenie pacientov.

Vyberám sa do nemocnice. Je môj deň, keď mám prísť k pacientom a ponúknuť im svoj čas, svoju prítomnosť, kúsok seba. Už nemám obavy. Predtým mi tĺklo srdce v hrudi akosi prudšie, nevedela som, či na to mám. Teraz už viem, že moja prítomnosť stačí. I tak som plná očakávaní - aké to bude dnes.

Pristupujem ku skrinke, vyzliekam si svoj kabát a s ním aj všetko, čo ma sprevádzalo po tento moment. Vyzliekam sa z toho, čím sa zaoberám mimo nemocnice. Robím si v sebe priestor, aby som mohla prijať druhého človeka.

Obliekam si plášť, podľa ktorého budú všetci poznať, že patrím

k Vírbe. Vraciam sa v myšlienkach k minulotýždňovej návšteve oddelenia. Spomínam si na veselú partiu pánov, s ktorými sme si zahrli karty. Ktovie, či a v akej zostave tam budú. A či tam bude pani Marta - tešila sa na priepustku domov, len mali zvážiť jej zdravotný stav. Uvidíme.

Vojdem do izby a jeden z troch mužov hneď nadviazal kontakt. Po úvodných otázkach, kto som a prečo sprevádzam pacientov, sa mi predstaví ako Ján. Povie, prečo je tu hospitalizovaný, má rakovinu v kostiach. On sa však nechce rozprávať o chorobe, bolesti ani nespomenie. Jeho životom bol hrad Devín, kde sprevádzal návštevníkov. A tak sa v mysli vzdáľujem z nemocničnej izby a cez rozprávanie pána Jána sa presúvam do zákutí a nazerám do tajomstiev devínskeho hradu. A popritom sa dozviem, že má deti a vnúčatá, že za ním chodia, veď to majú blízko, a že je rád, že som prišla, lebo sa mohol aspoň takto vrátiť k tomu, čo mu robilo radosť.

Všimnem si ďalší záblesk bolesti na jeho tvári. Poviem mu, že s ním môžem ešte chvíľu zotrvať, ale že tiež môžem prísť neskôr, resp. že tu bývam každý týždeň v tento deň. Poďakoval mi za čas a volí si nateraz oddych. Pozdravím aj ostatných pacientov a vychádzam na chodbu.

Pri skrinke si vyzlečiem plášť. Zanechávam aj realitu nemocnice. Obliekam si kabát a s ním svoj civilný život. Uvedomujem si, čo som dnes dala a dostala. Dala som svoj čas, svoju prítomnosť, načúvajúce ucho a dostala som prechádzku v časoch dávno minulých. Nikdy neodchádzam naprázdno. Nesiem si hodnotu ľudských stretnutí. Na chvíľu som sa (v nich a pre nich) stala „Vírbou“.

Myslíte si, že dobré veci sa už nedejú? Táto kniha vás presvedčí o opaku.

Príbehy z Dobrej krajiny sú zbierkou príbehov, ktoré vás nenechajú chladnými. Ak si myslíte, že ľudskosť sa už nenosí a na Slovensku už vôbec nie, prečítajte si o ľuďoch a organizáciách, ktoré do tejto teórie nesedia. Každodenne obetujú svoje sily a voľný čas v záujme toho, aby sme žili v dobrej krajine. Vedeli ste napríklad, že existujú ľudia, ktorí chodia robiť spoločnosť onkologickým pacientom do nemocníc? Alebo, že iní dobrí ľudia každý rok zachraňujú pred umrznutím mnoho ľudí z ulice?

Dobré veci sa dejú!

DobraKrajina.sk je darcovská platforma, cez ktorú je možné práve takýchto ľudí podporiť. Je ľahké mávnuť rukou a zatrpknúť. No skúste sa stať tvorcami dobrej krajiny aj vy.

